29 Ιουνίου 2021

Η λαμπρή ημέρα στον Βράχο του Αρείου Πάγου σε ανάμνηση του κηρύγματος του Αποστόλου Παύλου (ΦΩΤΟ)

/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων

Τελέσθηκε, κατά το εσπέρας της 29ης Ιουνίου, ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός στον Βράχο του Αρείου Πάγου σε ανάμνηση του κηρύγματος του Αποστόλου Παύλου, χοροστατούντος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

«Οι Απόστολοι Παύλος και Πέτρος που γιορτάζουμε σήμερα είναι η ανακεφαλαίωση όλης της πίστης μας, της διδασκαλίας του Χριστού μας» **δήλωσε μιλώντας στους δημοσιογράφους ο Αρχιεπίσκοπος,** αμέσως μετά τον Πανηγυρικό Εσπερινό, και σημείωσε: «Να ευχηθούμε να μας φωτίζουν όλους και τον καθένα χωριστά, ώστε να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα».

Προς τους ευλαβείς προσερχομένους ομίλησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Καρσιώτης, Αρχιερατικός Επίτροπος της ΙΗ' Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας και Γραμματεύς – Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Μεταξύ άλλων, είπε:

«Ο Απόστολος, ως αναδημιουργηθείς υπό του Θεού, ως «καινή κτίσις», παραιτείται από κάθε ανθρώπινη, ατομική ή εθνική κοσμοθεωρία, η οποία ερείδεται επί του εγωιστικού φρονήματος, όπως λ.χ. η καύχηση για την ιουδαική του καταγωγή και η σοφία ή τα ηθικά επιτεύγματα που απορρέουν από την τήρηση των νομικών διατάξεων της Παλαιάς Διαθήκης.

Ενώπιον του Σταυρού του Χριστού αισθάνεται να εκμηδενίζεται κάθε μορφή καυχήσεως, γι' αυτό και διακηρύσσει «εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου εμοί κόσμος εσταύρωται καγώ τω κόσμω» (Γαλ. 6, 14).

Βιώνοντας την εν Θεώ ανακαίνισή του ως υπέρβαση του θανάτου και πρόγευση της αναστάσεως, καυχάται μόνο για την άκρα ταπείνωση και την ακατάληπτη αγάπη του Χριστού, διά των οποίων ανατρέπεται η λογική της πεπτωκυίας ανθρωπίνης φύσεως που, όχι σπάνια, οδηγεί σε πράξεις ατομικού και κοινωνικού

παραλογισμού και αλληλοσπαραγμού.

Ο Παύλος είναι εσωτερικά πλήρης από την παρουσία του Χριστού στην ζωή του, γι' αυτό αισθάνεται ότι ο αποστασιοποιημένος από τον Θεό κόσμος, ως έκφραση του παλαιού ανθρώπου, έχει πιά νεκρωθεί γι' αυτόν και αυτός για τον κόσμο.

Η καύχηση για πλούτο και δόξα, η τάση κυριαρχίας και επιβολής επί των συνανθρώπων και κάθε άλλη μορφή ματαιοδοξίας είναι φαινόμενα εκτροπής από την οδό των εντολών του Θεού. Ο Παύλος αποστρέφεται, επίσης, κάθε είδος εγωκεντρικής αυτοδικαιώσεως. Αποδίδει στον Θεό όλα τα χαρίσματά του, γι' αυτό λέγει «χάριτι δε Θεού ειμι ο ειμι» (Α' Κορ. 15, 10)».

Ακολουθεί σειρά φωτογραφικών στιγμιοτύπων απο τη σημερινή ημέρα:

ΦΩΤΟ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΝΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΜΙΛΙΑ του Αρχιμανδρίτη π. Νεκταρίου Καρσιώτη, Κωδικογράφου της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος:

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΠΑΥΛΟ

Μακαριώτατε Δέσποτα καί σεπτέ Προκαθήμενε
τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,
Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἑορτή χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἔμπλεως εἶναι ἡ σημερινή ἡμέρα γιά τήν Ἀποστολική Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, καθότι ἑορτάζεται ὁ θεμελιωτής Αὐτῆς, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, Παῦλος ὁ Οὐρανοβάμων.

Ἡ ἔνθερμος ἀγάπη καί ὁ ἐνδόμυχος πρός Αὐτόν σεβασμός μας ὡδήγησαν τά διαβήματά μας στόν ἱερό τοῦτο βράχο, ὁ ὁποῖος γεμίζει μυστικά σήμερα ἀπό τήν μορφή καί τήν φωνή τοῦ Παύλου, γιά νά ἐπιτελέσουμε τόν πανηγυρικό Ἑσπερινό εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐν Ἀθήναις κηρύγματός του, τό ἔτος 51, κατά τήν διάρκεια τῆς δευτέρας Ἀποστολικῆς του περιοδείας.

Ὁ ἐν λόγῳ Ἑσπερινός καθιερώθηκε ἐπισήμως ἐπί τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ ἀοιδίμου ἐκ τῶν προκατόχων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ Παπαδοπούλου, τό ἔτος 1925, καί ἔκτοτε

τελεῖται ἐτησίως, μέ θλιβερή ἐξαίρεση τήν περίοδο τῶν ἐτῶν 1941 – 1944.
Τό θέμα πού θά διεξέλθουμε ἀφορᾶ στήν ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση, τήν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο. Στήν προσπάθειά μας αὐτή κρίνεται, κατ' ἀρχάς, ἀπαραίτητη ἡ ἀκροθιγής ἀναφορά στό κορυφαῖο γεγονός τῆς μεταστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου κατά τήν πορεία του πρός τήν Δαμασκό, διά τοῦ ὁποίου ἐπῆλθε ἡ πνευματική του ἀνακαίνιση, ἡ ἐν Θεῷ μεταμόρφωσή του.

Ὁ ἑορταζόμενος Ἀπόστολος γεννήθηκε ἀνάμεσα στά ἔτη 5 ἕως 15 μ.Χ. στήν Ταρσό τῆς Κιλικίας ἀπό Ἰουδαίους γονεῖς, ἔλαβε τό ὄνομα Σαούλ καί κατεῖχε ἀπό τήν πλευρά τοῦ πατέρα του τό προνόμιο τοῦ Ρωμαίου πολίτη.

Στήν γενέτειρά του σπούδασε, μεταξύ ἄλλων, τήν ἑλληνική γλῶσσα καί ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τήν σκέψη καί τήν ζωή τοῦ ἑλληνισμοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ Ταρσός, μέ τήν ἀκμάζουσα ἰουδαϊκή της παροικία, ἐθεωρεῖτο πόλη ἑλληνικωτάτη, στήν ὁποία ἐκαλλιεργοῦντο συστηματικῶς τά γράμματα.

Ὁ ζῆλος, τόν ὁποῖο παιδιόθεν ἔτρεφε γιά τίς θρησκευτικές παραδόσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τόν Νόμο, ὅπως ἐμπεριέχεται στήν Πεντάτευχο, τόν ὠδήγησε στά Ἱεροσόλυμα, τήν πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, προκειμένου νά μαθητεύσει πλησίον σοφῶν διδασκάλων.

Στήν πόλη αὐτή, συμμεριζόμενος τό μῖσος τῶν ὁμοεθνῶν του πρός τούς Χριστιανούς, γιά τούς ὁποίους πίστευε ὅτι ἔθεταν σέ κίνδυνο τήν θρησκεία καί τήν ἐθνική ἐλπίδα τοῦ Ἰσραήλ, κατεδίωκε ἀπηνῶς τήν Ἐκκλησία, συνελάμβανε καί φυλάκιζε τά μέλη της. Ὡς ἐκ τούτου, παρέστη στόν λιθοβολισμό τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καί ἐπεδοκίμασε τό φοβερό του μαρτύριο.

Ὅμως, περί τό ἔτος 34, καί ἐνῶ πορευόταν πρός τίς συναγωγές τῆς Δαμασκοῦ, μέ σκοπό νά φέρει στά Ἱεροσόλυμα δέσμιους τούς Χριστιανούς πού θά εὕρισκε ἐκεῖ, τοῦ συνέβη ἕνα ἀπό τά συγκλονιστικώτερα γεγονότα πού εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Πλησιάζοντας στήν Δαμασκό, αἴφνης τόν περιέβαλε μέ τήν λάμψη του οὐράνιο φῶς καί, καθώς ἔπεσε κατά γῆς, ἄκουσε φωνή ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε «Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις; – Ποιός εἶσαι Κύριε; ρώτησε τότε ὁ νεαρός Παῦλος. – Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς, ὅν σύ διώκεις, ἀλλά ἀνάστηθι καί εἴσελθε εἰς τήν πόλιν, καί λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν» (Πράξ. 9, 3 – 6).

Ὁ Παῦλος σηκώθηκε ἀπό τήν γῆ, ἔχοντας προσωρινά ἀπωλέσει τήν ὅρασή του, καί οἱ σύντροφοί του τόν ὠδήγησαν στήν Δαμασκό «καί ἦν ἡμέρας τρεῖς μή βλέπων, καί οὐκ ἔφαγεν οὐδέ ἔπιεν» (Πράξ. 9, 9).

Ὁ Ἀπόστολος, σάν νά μή βρισκόταν στήν ζωή, παρέμεινε ἐπί τρεῖς ἡμέρες, ὅσο καί ὁ Χριστός στόν τάφο, βυθισμένος σέ αἰσθητό σκότος καί ἀπέσχε, ὡς ἄλλος νεκρός,

ἀπό τροφή καί νερό, ζωοποιούμενος ὅμως ἀπό τήν δύναμη τῆς προσευχῆς (Πράξ. 9, 11).

Κατόπιν θείας προσταγῆς, τόν ἐπισκέφθηκε ὁ εὑρισκόμενος στήν Δαμασκό Ἀπόστολος Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τά χέρια του στόν Παῦλο γιά νά ἀναβλέψει καί νά γεμίσει ἀπό Ἅγιο Πνεῦμα (Πράξ. 9, 17). Καί ὁ Παῦλος ἀνέβλεψε· οἱ ὀφθαλμοί τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός του ἐνεπλήσθησαν ἀπό φῶς· καί πεπεισμένος γιά τήν Ἀλήθεια τῆς φωτοφόρου ὁράσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ «ἀναστάς ἐβαπτίσθη, καί λαβών τροφήν ἐνίσχυσεν» (Πράξ. 9, 18).

Κατά τήν διάρκεια τῶν τριῶν ἡμερῶν, οἱ ὁποῖες μεσολάβησαν μεταξύ τοῦ μυστηριακοῦ θανάτου τοῦ παλαιοῦ Σαούλ, τοῦ Σαύλου, καί τῆς ἐν χάριτι πνευματικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ νέου Παύλου, μέσα στήν ψυχή του, στήν συνείδησή του, κατέρρευσε ὁλόκληρος ὁ παλαιός κόσμος καί ἀνέθαλε ὁ νέος, ἡ «ἐν Χριστῷ καινή κτίσις» (Β' Κορ. 5, 17), ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἐρχομένης Βασιλείας καί πληρότητα τῆς ἐν Θεῷ νέας ζωῆς.

Διά τῆς ἀκαταλήπτου ἐμφανίσεως τοῦ Ἀναστάντος στόν Παῦλο, ὁ πρώην διώκτης ἀνεγνώρισε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τόν ζῶντα Χριστό ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Θεό τοῦ παντός, ἔλαβε τήν νέα γέννηση ἄνωθεν (Ἰω. 1, 13. 3, 3) καί ἔγινε κοινωνός τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θέαση τῆς θείας φωτοφανείας ἀνεκαίνισε ριζικά τήν ὕπαρξή του, γεγονός γιά τό ὁποῖο ὁ ἑρμηνευτής τοῦ Παύλου, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔκθαμβος ὑμνεῖ τόν Θεό λέγοντας, «Τίς λαλήσει τάς δυναστείας τοῦ Κυρίου; (Ψαλμ. 105, 2). Ποιός μπορεῖ νά διηγηθεῖ τά θαυμαστά ἔργα τῆς δυνάμεώς σου, Θεέ μου, γιατί δέν ἄφησες τόν Παῦλο νά παραμείνει μακριά σου, ἀλλά τόν ἀνέδειξες Ἀπόστολό σου πρός ὄφελος ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Ὅταν δημιούργησες τά ἄστρα καί τόν ἥλιο, οἱ Ἄγγελοί σου σέ δοξολόγησαν μέ μία φωνή· δέν σέ ὕμνησαν ὅμως μέ τόση χαρά τότε, μέ ὅση σέ ἀνύμνησαν ὅταν ἀναδημιούργησες τόν νέο Παῦλο πρός χάριν ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, ὁ ὁποῖος ἔγινε λαμπρότερος ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου καί ἔκανε νά λάμψει ἡ γῆ περισσότερο ἀπό τόν οὐρανό».

Βεβαίως ὁ Παῦλος, ὡς τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ (Πράξ. 9, 15), διακρινόταν ἀπό τήν νεανική του ἡλικία γιά τήν σοβαρότητα καί τήν εἰλικρίνεια μέ τίς ὁποῖες ἀντιλαμβανόταν τήν θρησκεία. Ὡστόσο, ἐάν δέν τόν καλοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Ἀναστάς Κύριος καί ἐάν δέν τόν ἔχριε Ἀπόστολο καί Κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου «εἰς πάντα τά ἔθνη» ποτέ, ἴσως, δέν θά εἰσήρχετο στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί γράφει στούς Γαλάτες ὅτι ἡ μεταστροφή του ὀφείλεται στήν εὐδοκία καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε ἐπιλέξει «ἐκ κοιλίας μητρός του» γιά τό ἀποστολικό ἔργο (Γαλ. 1, 15-16).

Χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔργου ὁ Ἀπόστολος ὑπέστη μύρια ὅσα δεινά, ὅπως πεῖνα καί δίψα, γύμνωση καί ναυάγια, φόβους καί κινδύνους, φυλακίσεις καί πληγές, μαστιγώσεις

καί ραβδισμούς, λιθοβολισμό καί τήν διαρκῆ ἀπειλή τοῦ θανάτου (Β' Κορ. 11, 23-28)· καί ὅμως ὅλα τά ὑπερέβαινε διά τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ χορηγοῦσε θεία δύναμη (Φιλ. 4, 13).

Πῶς κατανοεῖ ὅμως ὁ Παῦλος τήν ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου καί γιατί πρέπει κάποιος νά ἀνακαινισθεῖ;
Μελετώντας τίς ἐπιστολές του, διαπιστώνουμε ὅτι στήν θεολογική του σκέψη καί ἐμπειρία ἀντιδιαστέλλεται ὁ παλαιός πρός τόν καινό, τόν νέο, ἄνθρωπο.

Γράφει στούς Ἐφεσίους: «Πρέπει νά ἀποβάλετε τόν παλαιό ἄνθρωπο τῆς προτέρας σας ζωῆς, ὁ ὁποῖος φθείρεται ἀπό τίς ἀπατηλές ἐπιθυμίες σας, καί νά ἀνανεώνεσθε ἐσωτερικά σέ ὅλο τό πνευματικό σας βάθος· νά ἐνδυθεῖτε τόν νέο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀναδημιουργήθηκε σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί κοσμεῖται μέ ἀληθινή δικαιοσύνη καί ἁγιότητα» (Ἐφ. 4, 22-24).

Παλαιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει κάνει τό γενναῖο ἅλμα τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, γιά νά μή μείνει μόνος ἐπάνω στόν ἔρημο βράχο αὐτοῦ τοῦ κόσμου, παραδομένος στήν κυριαρχία τοῦ θανάτου. Παλαιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ἐνδυθεῖ τόν Κύριο Ἰησοῦ, ὡς φῶς καί ὡς χάρη, καί δέν ἔχει ἀνακαινισθεῖ, εἰς ζωήν αἰώνιον, ἀπό τήν μετοχή του στήν ζωή, τόν θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Καινός, νέος, ἄνθρωπος εἶναι, κατά κυριολεξίαν, ὁ Θεός καί Ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός (Ἐφ. 2, 15-16), ὁ νέος Ἀδάμ, πού δίνει ζωή σέ ὅλους (Α' Κορ. 15, 22. 44-49). Ὁ ἄνθρωπος τώρα, ὁ ὁποῖος διά τῆς πίστεως, τῆς μετανοίας καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἑνώνεται μέ τόν Χριστό, ἀνανεώνεται κατά τήν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Κολ. 3, 10-11).

Γίνεται «καινή κτίσις», δηλαδή ἀναδημιουργεῖται διά τοῦ αἵματος καί τοῦ ὕδατος πού ἔρρευσαν ἀπό τήν ἄχραντο πλευρά τοῦ Χριστοῦ, στόν ἅγιο Γολγοθᾶ. Γίνεται κοινωνός θείας φύσεως (Β' Πέτρ. 1, 4), δηλαδή καθίσταται κατά χάριν Θεοῦ ἅγιος, αἰώνιος, ἄφθαρτος, θεοειδής· ἀγωνίζεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐναντίον τῆς ἐνεργείας τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία βυθίζει τόν ἄνθρωπο σέ ἐσωτερικά ἐρέβη, καί παλεύει ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νά κυριαρχήσει ἐπί τοῦ νέου. Ὁ καινός ἄνθρωπος πάντως δέν εἶναι κάτι πού «εἶναι», ἀλλά πού ἀγωνίζεται νά γίνει, νά ὑπερβεῖ τόν ἑκάστοτε ἑαυτόν του καί νά ὁμοιωθεῖ πρός τόν Θεό. Γι' αὐτό καί δέν ἀποθαρρύνεται ἀπό τίς ἐνδεχόμενες πνευματικές του ἧττες, ἀφοῦ γνωρίζει τί σημαίνει «πιπτέγερσις».

Στό σημεῖο αὐτό θεωροῦμε χρήσιμη τήν ἀναφορά, μέ κάθε δυνατή συντομία, σέ ὡρισμένες ἐκφάνσεις τῆς νέας ζωῆς τοῦ Παύλου, οἱ ὁποῖες φανερώνουν πῶς μπορεῖ νά βιωθεῖ ἀπό τήν ἀνθρώπινη συνείδηση ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση.

α') Ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἀναδημιουργηθείς ὑπό τοῦ Θεοῦ, ὡς «καινή κτίσις», παραιτεῖται ἀπό κάθε ἀνθρώπινη, ἀτομική ἤ ἐθνική κοσμοθεωρία, ἡ ὁποία ἐρείδεται ἐπί τοῦ ἐγωϊστικοῦ φρονήματος, ὅπως λ.χ. ἡ καύχηση γιά τήν ἰουδαϊκή του καταγωγή καί ἡ σοφία ἤ τά ἠθικά ἐπιτεύγματα πού ἀπορρέουν ἀπό τήν τήρηση τῶν νομικῶν διατάξεων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ αἰσθάνεται νά ἐκμηδενίζεται κάθε μορφή καυχήσεως, γι' αὐτό καί διακηρύσσει «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται κἀγώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6, 14).

Βιώνοντας τήν ἐν Θεῷ ἀνακαίνισή του ὡς ὑπέρβαση τοῦ θανάτου καί πρόγευση τῆς ἀναστάσεως, καυχᾶται μόνο γιά τήν ἄκρα ταπείνωση καί τήν ἀκατάληπτη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, διά τῶν ὁποίων ἀνατρέπεται ἡ λογική τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως πού, ὄχι σπάνια, ὁδηγεῖ σέ πράξεις ἀτομικοῦ καί κοινωνικοῦ παραλογισμοῦ καί ἀλληλοσπαραγμοῦ.

Ὁ Παῦλος εἶναι ἐσωτερικά πλήρης ἀπό τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στήν ζωή του, γι' αὐτό αἰσθάνεται ὅτι ὁ ἀποστασιοποιημένος ἀπό τόν Θεό κόσμος, ὡς ἔκφραση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἔχει πιά νεκρωθεῖ γι' αὐτόν καί αὐτός γιά τόν κόσμο.

Ἡ καύχηση γιά πλοῦτο καί δόξα, ἡ τάση κυριαρχίας καί ἐπιβολῆς ἐπί τῶν συνανθρώπων καί κάθε ἄλλη μορφή ματαιοδοξίας εἶναι φαινόμενα ἐκτροπῆς ἀπό τήν ὁδό τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος ἀποστρέφεται, ἐπίσης, κάθε εἶδος ἐγωκεντρικῆς αὐτοδικαιώσεως. Ἀποδίδει στόν Θεό ὅλα τά χαρίσματά του, γι' αὐτό λέγει «χάριτι δέ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι» (Α' Κορ. 15, 10).

β') Ἔπειτα, ὁ Ἀπόστολος ζεῖ ἐξαρτημένος ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἐλεύθερος ἀπό κάθε ὑποδούλωση, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπό τήν κακῶς νοουμένη φιλαυτία καί τήν ἰδιοτέλεια, καθότι, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, «ὅπου εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀληθινή ἐλευθερία» (Β' Κορ. 3, 17). Σέβεται τήν ἐλευθερία τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δεδομένου ὅτι ἡ ἐλευθερία δέν εἶναι μονόδρομη πορεία· μπορεῖς νά ἀπαιτεῖς γιά τόν ἑαυτόν σου ἐλευθερία, στόν βαθμό πού τήν προσφέρεις στόν ἄλλον.

Ὁ Παῦλος ἀκολουθεῖ τόν Χριστό «ὡς ἀπελεύθερος Κυρίου» (Α’ Κορ. 7, 22). Ἔχει δηλαδή τήν εὐγνώμονα συναίσθηση ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τόν ἀπελευθέρωσε ἀπό τήν καταδυναστεία τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου καί ὅτι τώρα εἶναι δοῦλος Χριστοῦ (Γαλ. 1, 10), δηλαδή ἀληθινά ἐλεύθερος.

γ’) Αὐτή ἀκριβῶς ἡ σχέση του μέ τόν Χριστό μετέβαλε τό ἦθος του καί μεταμόρφωσε τήν ὕπαρξή του. Ἀπό σκληρός καί ἀπάνθρωπος, ἀπό διώκτης καί βλάσφημος ἀνεδείχθη διδάσκαλος τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, κῆρυξ φωτός καί οἰκονόμος τῆς χάριτος. Ἀνῆλθε ἕως τρίτου οὐρανοῦ (Β’ Κορ. 12, 2) καί ἀγάπησε τόν Χριστό περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «οὐδείς μᾶλλον Παύλου τόν Χριστόν ἠγάπησεν, οὐδείς μείζονα ἐκείνου σπουδήν ἐπεδείξατο, οὐδείς πλείονος ἠξιώθη χάριτος».

Γι’ αὐτό προτρέπει τούς πιστούς σέ διαρκῆ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ καί ἀτέρμονα προσμονή τῆς χάριτος, τῆς ἐπισκέψεως καί τῆς παρακλήσεως τοῦ Χριστοῦ, διά τῶν ὁποίων θά συντελεσθεῖ ἡ μεταμόρφωση καί ἀναδημιουργία τους, ἡ διαμόρφωση τοῦ ἤθους τους καί ἡ ἀπόκτηση τῆς ἀληθινῆς εὐσεβείας.

«Καί μή συσχηματίζεσθε – γράφει στούς Ρωμαίους – τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν» (Ρωμ. 12, 2). Ὁ πιστός ὀφείλει νά μή συμμορφώνεται μέ τό πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ παροδικοῦ καί προσκαίρου κόσμου, τό ὁποῖο ἀντιτίθεται στό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά νά μεταμορφώνεται διά τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ πνεύματός του, ὥστε νά γίνεται, κατά τό δυνατόν, ὅμοιος μέ τόν Θεό στό ἦθος τῆς ἀγάπης. «Γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ Θεοῦ – συνιστᾶ ὁ Ἀπόστολος – ὡς τέκνα ἀγαπητά, καί περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθώς καί ὁ Χριστός ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Ἐφ. 5, 1 – 2).

Γιά τόν λόγο αὐτόν, τό χριστιανικό ἦθος δέν δημιουργεῖ, ἀλλά ἐκφράζει τόν ἄνθρωπο. Δέν ἐπιβάλλεται ἔξωθεν, ἀλλά εἶναι ἀπόρροια ἐσωτερικῆς ἀναδημιουργίας, ἐμπνεύσεως καί ἐν Θεῷ ἀνακαινίσεως. Ὅσο πληρέστερα μετέχει κάποιος στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ, τόσο ἐμφανέστερα ἀκτινοβολεῖ αὐτήν τήν ἐσωτερική του κατάσταση, ἡ ὁποία καθορίζει καί διαπλάθει τό ἦθος του.

δ’) Τέλος, ἡ παύλειος προτροπή «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4), ἐκδηλώνεται μέ τόν πλέον Χριστομίμητο τρόπο στήν προσφορά τῆς κατά Θεόν ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρός ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἀκόμη καί τούς ἐχθρούς. «Ὑμᾶς δέ ὁ Κύριος – γράφει στούς Θεσσαλονικεῖς – πλεονάσαι καί περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καί εἰς πάντας, καθάπερ καί ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς» (Α’ Θεσ. 3, 12). Ὁ Ἀπόστολος εὔχεται νά αὐξάνει ὁ Κύριος ὅλο καί περισσότερο τήν ἀγάπη μεταξύ τῶν πιστῶν, ὥστε νά γίνει τόσο μεγάλη, ὅση ἡ ἀγάπη τοῦ ἰδίου τοῦ Παύλου γιά κάθε ἄνθρωπο, καί νά διαχέεται ἡ ἀγάπη αὐτή πρός πάντας. Γι’ αὐτό καί συνιστᾶ στούς ἐν Χριστῷ ἀνακαινισθέντας νά συμμετέχουν στήν χαρά, τόν πόνο καί τήν

θλίψη τῶν συνανθρώπων τους (Ρωμ. 12, 15), ἀφοῦ «ἀρχή καί τέλος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ ἀγάπη· αὐτήν ἔχει ρίζα, βάση καί κορυφή. Ἐάν λοιπόν ἡ ἀγάπη εἶναι καί ἀρχή καί πλήρωμα, τί ἐξισοῦται πρός αὐτήν;» λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἑρμηνεύοντας τόν Παῦλο.

Τοιουτοτρόπως ὁ Παῦλος ζεῖ τήν ἐν Θεῷ ἀνακαίνιση ὡς συμμετοχή στήν ἄκρα ταπείνωση καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὡς πληρότητα νέας βιοτῆς, ὡς ἐλευθερία ἀπό τήν ἁμαρτία, τόν θάνατο καί τόν παλαιό ἄνθρωπο, ὡς μεταμόρφωση ὅλης τῆς ὑπάρξεως καί τοῦ ἤθους καί ὡς ἄσκηση τῆς ἀληθινῆς, τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καρπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀναδημιουργεῖται, γίνεται «καινή κτίσις» μέ τήν ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στό ἔργο αὐτό καλεῖται ὡς συνεργός ὁ ἄνθρωπος, δεδομένου ὅτι ἡ καινή ζωή πού φανέρωσε ὁ Χριστός στόν κόσμο καλλιεργεῖται ἤ ἀφανίζεται στήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση, στήν ὁποία ἀνήκει τό ἔσχατο προνόμιο τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔχει τήν συνείδηση ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, ΕΙΝΑΙ ἡ «καινή κτίσις». Διά τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος κοινωνεῖ μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο καί, ἐπομένως, μετέχει τοῦ φωτός, τῆς χάριτος καί τῆς ἀθανασίας τοῦ Θεοῦ.

Καινή κτίση, ἀνακαίνιση, ἀναδημιουργία σημαίνει, ἐν τέλει, τήν θέωση τοῦ ἀνθρώπου, τήν ὁποία προγεύεται ὁ πιστός ἀπό τήν παροῦσα ζωή. Σημαίνει τήν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ γιά τόν ὁποῖον ἦλθε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὕπαρξη, δηλαδή τό σύν Θεῷ ἀεί εὖ εἶναι.

Εὐχηθεῖτε, Μακαριώτατε Δέσποτα καί σεπτέ Πρωθιεράρχα τῆς ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἱδρυθείσης Ἐκκλησίας, νά συνέχει πάντοτε τήν καρδιά μας ὁ πόθος τῆς ἐν Θεῷ ἀνακαινίσεως καί νά ἐμπνεόμεθα διηνεκῶς ἀπό τήν νέα καί παράδοξη ζωή πού ἔζησε ὁ Παῦλος, ἡ καρδιά τοῦ ὁποίου ἦταν καρδιά τοῦ Χριστοῦ, βίβλος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί πλάξ σαρκίνη, στήν ὁποία ἐχαράχθησαν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Εὐχηθεῖτε ἡ ζωή καί τό ἦθος μας, οἱ ἀγῶνες καί οἱ προσδοκίες μας, νά ἐναρμονίζονται μέ τό οὐράνιο μελώδημα τῆς ἀποστολικῆς του φωνῆς πού ψάλλει παναρμονίως «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20).

ΓΕΝΟΙΤΟ!

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr